

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Karin Kot

Protokolant: Patrycja Poczynek

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Bolesławcu del. do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze – Marek Gorzkowicz

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2017 r. sprawy karnej

A. F.

syna K. i H. z domu B.

urodz. (...) w Z.

skazanego prawomocnymi wyrokami :

1. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 16.12.2011r. w sprawie IIIK 121/11 za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. popełnione w okresie od czerwca 2009r. do końca września 2010r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. popełniony w okresie 21 miesięcy od stycznia 2009r. do końca września 2010r. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę 400 stawek dziennych grzywny po 70 złotych każda a nadto za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie 14 miesięcy od lipca 2009r. do września 2010r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny po 70 złotych każda, którym wymierzono mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 10 lat próby, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 14.09.2016r. w sprawie II Ko 1772/16 oraz karę łączną grzywny wysokości 500 stawek dziennych po 70 złotych każda,
2. Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim XI Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Wolsztynie z dnia 19.07.2013r. w sprawie XIK 134/13, utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30.01.2014r. w sprawie XVII Ka 1370/13, za ciąg przestępstw z art. 291 § 1 k.k. popełnionych w dokładnie nieustalonym dniu w styczniu 2010r. oraz w dniu 15 stycznia 2010r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 80 stawek dziennych po 10 złotych każda oraz za czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od września 2009r. do dnia 10 stycznia 2010r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych po 10 złotych każda, którym wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 4 lat próby oraz karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 10 złotych każda,
3. Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 08.07.2015r. w sprawie IIK 142/14, utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 17.12.2015r. w sprawie VII Ka 1017/15, za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. popełnione w okresie pomiędzy 16 września 2013r. a 17 września 2013r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 5 lat próby,

4. Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 18.09.2015r. w sprawie IIK 3/14, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 11.02.2016r. w sprawie VII Ka 1101/15, za przestępstwo z art. 58 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w maju 2013r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

I. na podstawie na podstawie art. 569 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 20 marca 2015r. poz. 396) kary pozbawienia wolności opisane w punktach 1, 2, 3 i 4 części wstępnej wyroku łączy i orzeka wobec skazanego A. F. karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

II. pozostałe nie podlegające łączeniu orzeczenia zawarte w wyrokach objętych wyrokiem łącznym pozostawia do odrębnego wykonania,

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. F. urodz. (...) w Z. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 16.12.2011r. w sprawie IIIK 121/11 za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. popełnione w okresie od czerwca 2009r. do końca września 2010r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. popełniony w okresie 21 miesięcy od stycznia 2009r. do końca września 2010r. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę 400 stawek dziennych grzywny po 70 złotych każda a nadto za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie 14 miesięcy od lipca 2009r. do września 2010r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny po 70 złotych każda, którym wymierzono mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 10 lat próby, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Zgorzlecu z dnia 14.09.2016r. w sprawie II Ko 1772/16 oraz karę łączną grzywny wysokości 500 stawek dziennych po 70 złotych każda,

2. Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim XI Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Wolsztynie z dnia 19.07.2013r. w sprawie XIX 134/13, utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30.01.2014r. w sprawie XVII Ka 1370/13, za ciąg przestępstw z art. 291 § 1 k.k. popełnionych w dokładnie nieustalonym dniu w styczniu 2010r. oraz w dniu 15 stycznia 2010r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 80 stawek dziennych po 10 złotych każda oraz za czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od września 2009r. do dnia 10 stycznia 2010r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych po 10 złotych każda, którym wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 4 lat próby oraz karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 10 złotych każda,

3. Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 08.07.2015r. w sprawie IIK 142/14, utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 17.12.2015r. w sprawie VII Ka 1017/15, za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. popełnione w okresie pomiędzy 16 września 2013r. a 17 września 2013r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 5 lat próby,

4. Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 18.09.2015r. w sprawie IIK 3/14, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 11.02.2016r. w sprawie VII Ka 1101/15, za przestępstwo z art. 58 ust. 2 Ustawy

z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w maju 2013r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

(dowód: odpis wyroku Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 16.12.2011r.

wydanego w sprawie IIIK 121/11 k. 3-15,

postanowienie Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 14.09.2016r.

wydane w sprawie II Ko 1772/16 k. 51,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim XI

Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Wolsztynie z dnia

19.07.2013r. wydanego w sprawie XIK 134/13 k. 893-897 akt sprawy

o sygn. XIK 134/13,

odpis wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30.01.2014r.

wydanego w sprawie XVII Ka 1370/13 k.999-1000 akt sprawy

o sygn. XIK 134/13,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 08.07.2015r.

wydanego w sprawie IIK 142/14 k.16-17,

odpis wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 17.12.2015r.

wydanego w sprawie VII Ka 1017/15 k. 38,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 18.09.2015r.

wydanego w sprawie IIK 3/14 k.18,

odpis wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia

11.02.2016r. wydanego w sprawie VII Ka 1101/15 k. 60).

Skazany A. F. zamieszkuje w miejscowości (...) B. Pozostaje on w związku małżeńskim z B. F., z którą prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. Małżonkowie posiadają pełnoletnią córkę, która mieszka osobno. W ubiegłym roku A. F. wraz żoną wprowadzili się do nowo wybudowanego domu jednorodzinnego, którego właścicielami byli rodzice skazanego. Po śmierci ojca A. F. dom stanowi własność jego matki. A. F. nie preferuje stałego zatrudnienia. Pracuje dorywczo w warsztacie samochodowym brata uzyskując comiesięcznie dochód rzędu 2500 złotych. Żona skazanego wraz z córką prowadzi sklep spożywczy i osiąga z tego tytułu dochód w wysokości około 3000 złotych miesięcznie. Skazany od 18 lat choruje na cukrzycę. Z tego powodu jest leczony insulinowo. Latem 2016r. poddał się on stacjonarnemu leczeniu uzależnienia, które odbywał w Ośrodku (...) w S.. A. F. nie jest osobą zdemoralizowaną. W rodzinie funkcjonuje poprawnie. Deklaruje zmiany w postępowaniu i postawie życiowej. Dotychczas bezzwłocznie uiszczał zasądzone należności, w tym nawiązki, grzywny, koszty sądowe. W ostatnim czasie A. F. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 22 października 2015r. w sprawie o sygn. akt II K 270/15 za czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę grzywny, którą wykonał oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 23 maja 2016r. w sprawie o sygn. akt II K 359/16 za przestępstwo z art. 178a§ 1 k.k. na karę grzywny.

(dowód: wywiad środowiskowy k. 72-75,

informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego k. 68-70).

Sąd zważył, co następuje:

Postępowanie w przedmiocie wydania wobec A. F. wyroku łącznego wszczęte zostało przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze na wniosek obrońcy skazanego. Wniosek ten nie jest jednak wiążący. Sąd ma obowiązek działania z urzędu i wydania wyroku łącznego w razie zaistnienia do tego warunków. Oprócz postępowań karnych, w których zapadały wyroki wnioskowane do połączenia przez obrońcę skazanego, A. F. był również karany między innymi wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim XI Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Wolsztynie z dnia 19.07.2013r. w sprawie XIX 134/13. Sąd z urzędu badał więc przesłanki wydania wyroku łącznego obejmującego również karę orzeczoną tym wyrokiem.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na dowodach zgromadzonych w aktach postępowań prowadzonych przez: Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze pod sygnaturą akt sprawy IIIK 121/11, Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim XI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wolsztynie z dnia 19.07.2013r. pod sygnaturą akt sprawy XIX 134/13, Sąd Rejonowy w Żaganiu pod sygnaturą akt sprawy IIK 142/14 oraz Sąd Rejonowy w Świebodzinie pod sygnaturą akt sprawy IIK 3/14, a także danych o karalności skazanego oraz wywiadzie środowiskowym. Dokumenty te sporządzone zostały przez uprawnione podmioty, w przewidzianej prawem formie. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości. Z tego względu stanowiły one wiarygodną podstawę czynienia w sprawie ustaleń faktycznych.

Wydanie wyroku łącznego jest możliwe tylko w sytuacji, gdy zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej. Z uwagi na czas popełnienia przez skazanego przestępstw, za które był on karany opisanymi wyżej wyrokami, ale także daty wyroków jako pierwsze należało rozstrzygnąć, jakie przepisy stosować przy ocenie dopuszczalności wydania wyroku łącznego wobec skazanego.

Wszystkie przestępstwa, za które A. F. był karany popełnił on jeszcze przed nowelizacją kodeksu karnego, która weszła w życie od 1 lipca 2015 r., a która zmieniła znacząco zasady orzekania kary łącznej. Z tego względu przepis art. 4 k.k. nakazywał rozważenie możliwości wydania wyroku łącznego na podstawie przepisów obowiązujących do wejścia w życie tej nowelizacji. Z drugiej strony wyroki skazujące Sądu Rejonowego w Żaganiu oraz w Świebodzinie zostały wydane już po wejściu w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396), tj. po dniu 1 lipca 2015 roku. W tej sytuacji zaistniały podstawy prawne do rozważenia wydania wyroku łącznego już na podstawie znowelizowanych przepisów kodeksu karnego, w tym art. 85 k.k. w brzmieniu po 1 lipca 2015 r. Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw przepisów znowelizowanego rozdziału IX kodeksu karnego nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. 1 lipca 2015 roku), chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy. W sytuacji gdy wszystkie przestępstwa zostały popełnione przed 1 lipca 2015 roku oraz przed tą datą orzeczono prawomocnie kary za te przestępstwa, wyłączone jest stosowanie Kodeksu karnego w nowym brzmieniu. W wypadkach zaś popełnienia czynu w poprzednim stanie prawnym, a skazania po nowelizacji, do orzekania kary łącznej znajdzie zastosowanie reguła art. 4 § 1 k.k. Sąd musi ocenić, którą ustawę zastosować w zakresie ewentualnego orzeczenia kary łącznej, kierując się kryterium ustawy względniejszej. Wobec A. F. właśnie taka sytuacja zaistniała.

Ustawą "względniejszą dla sprawcy" jest ta ustawa, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw, przy czym ocena ta musi być dokonana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy. Pod uwagę należy jednak brać całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2001 roku w sprawie V KKN 346/99, Orz. Prok. i Pr. 2001). Kierując się tymi wskazaniem, Sąd w pierwszej kolejności rozważał, jaką karę skazany A. F. miałby faktycznie do odbycia przy wyborze każdego z porządków prawnych.

Zgodnie z dyspozycją art. 85 k.k. obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 r. karę łączną orzeka się, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Do wydania wyroku łącznego niezbędne jest, aby wyroki mające być połączone były już prawomocne. Bez znaczenia było, czy kary wymierzone wyrokami zostały już wykonane, a w razie ich wykonania okres ten podlega zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej.

Analizując daty popełnienia czynów oraz daty wydania wyroków, Sąd doszedł do przekonania, że stosując przepisy obowiązujące przed 1 lipca 2015 r., należałoby wobec A. F. wymierzyć dwie kary łączne. Popełnił on bowiem przestępstwa pozostające w dwóch realnych zbiegach.

Pierwszym chronologicznie wyrokiem był wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 16.12.2011r. w sprawie IIIK 121/11, a wszystkie czyny przypisane skazanemu, objęte wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim XI Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Wolsztynie z dnia 19.07.2013r. w sprawie XIX 134/1 miały miejsce przed wydaniem tego pierwszego wyroku. Z tego względu łączeniu podlegałyby wszystkie kary wymierzone skazanemu wyrokami opisanymi w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku.

Przy ocenie względności przepisów Sąd miał na uwadze, iż w stosunku do A. F. za przestępstwa pozostające w pierwszym z realnych zbiegów orzeczona została kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz kara bezwzględna pozbawienia wolności. Istotnym przy tym jest, iż skazany przypisanych mu wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 16.12.2011r. w sprawie IIIK 121/11 czynów dopuścił się w okresie od czerwca 2009r. do końca września 2010r. oraz od stycznia 2009r. do końca września 2010r. i od lipca 2009r. do września 2010r. W tym miejscu wskazać natomiast należy, iż do dnia wejścia w życie przepisu art. 89 § 1a k.k. tj. do 8 czerwca 2010 r., mając na uwadze treść art. 89 § 1 k.k., nie było możliwe wymierzenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności jako kary łącznej w sytuacji, gdy obok bezwzględnej jednostkowej kary pozbawienia wolności istniała także podlegająca łączeniu kara pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7.11.2014 r., II KK 284/14 Biul. PK 2014/11/20-24). Dopiero wprowadzenie z dniem 8 czerwca 2010 r. do kodeksu karnego art. 89 § 1a k.k. stworzyło podstawę normatywną do wymierzenia na bazie bezwzględnej kary pozbawienia wolności i kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania kary łącznej bezwzględnego pozbawienia wolności (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Karne z dnia 22 kwietnia 2015r. II K 6/15). Skoro zaś A. F. popełnił przestępstwa, za które został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze po dniu 8 czerwca 2010r. to zastosowanie w sprawie znalazłyby przepisy wprowadzone do kodeksu karnego z dniem 8 czerwca 2010 r., które jednakże nie zawierały regulacji obowiązującej od dnia 1 lipca 2015r. a dotyczącej orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przy przyjęciu, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 89 § 1b). Przy ocenie względności przepisów nie można też tracić z pola widzenia i tego, że przepisy obowiązujące poprzednio nie dopuszczały możliwości łączenia kar łącznych. W tym stanie rzeczy istniała możliwość wymierzenia skazanemu kary łącznej w granicach od 3 lat (najsurowsza kara za czyn w sprawie III K 121/11) pozbawienia wolności do 8 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar wymierzonych skazanemu w powołanych sprawach). Uwzględniając przy tym z jednej strony okoliczność, iż wprawdzie przypisane skazanemu, podlegającymi połączeniu wyrokami, przestępstwa pozostawały w zbieżności czasowej to jednak z drugiej strony przy wymiarze kary łącznej nie można było tracić z pola widzenia wielości czynów oraz tego, iż skazany każdorazowo działał na szkodę różnych osób a przy tym godził on różne dobra prawnie chronione w związku z czym, zdaniem Sądu, w sprawie brak byłoby podstaw do orzeczenia względem skazanego kary łącznej w dolnej jej granicy. Powołane okoliczność przemawiałyby za zastosowaniem względem skazanego zasady asperacji, co z kolei skutkowałoby wymierzeniem skazanemu kary nie niższej niż 6 lat pozbawienia wolności.

W skład drugiego realnego zbiegu przestępstw wchodziły przestępstwa, które zostały popełnione przez A. F. już po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze, a zatem wymierzone skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 08.07.2015r. w sprawie IIK 142/14 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia

18.09.2015r. w sprawie IIK 3/14, do których zastosowanie miałyby przepisy aktualnie obowiązujące, zgodnie z którymi Sąd, mając na względzie różnorodność dóbr prawnie chronionych, w które swoim zachowaniem skazany godził oraz brak tożsamości podmiotowej pokrzywdzonych, nie znajdując podstaw do warunkowego zawieszenia względem A. F. kary łącznej za przypisane mu przestępstwa (wobec treści informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego), orzekłby względem niego karę nie niższą niż 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Następnie Sąd dokonał analizy kary możliwej do wymierzenia jako kary łącznej wynikającej z porządku prawnego obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku.

W nowym przepisie art. 85 § 1 k.k. zamieszczona została poprzednia treść art. 85 k.k. z wyłączeniem przesłanki, aby przestępstwa, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, popełnione zostały „zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek z nich”. Zgodnie z art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są nie tylko wymierzone, ale podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Zgodnie natomiast z art. 89 k.k. w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia każdego z tych przestępstw nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające do osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, przy czym Sąd orzeka karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przyjmując, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania(art. 89 § 1b).

W tej sytuacji stwierdzić należy, że wobec skazanego można orzec jedną karę łączną obejmującą cztery podlegające wykonaniu kary, w tym kary łączne tj. orzeczone wyrokami opisanymi w pkt 1 - 4 części wstępnej wyroku. Możliwa do wymierzenia wobec skazanego A. F. zgodnie z regulacją zawartą w art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu po nowelizacji kara łączna mieściłaby się w granicach od 5 lat pozbawienia wolności (najsurowsza kara za czyny w sprawie III K 121/11) do 7 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności (kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczona w sprawie XI K 134/13, kara 5 lat pozbawienia wolności orzeczona w sprawie III K 121/11, kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ze sprawy II K 142/14 oraz kara 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona w sprawie II K 3/14). Mając na uwadze powyższe, Sąd wnioskował, że korzystniejsze jest zastosowanie wobec A. F. przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym po dniu 1 lipca 2015 roku. Połączenie kar podlegających wykonaniu, będzie miało wpływ na długość jego pobytu w zakładzie karnym. Konsekwencją tego wniosku było połączenie podlegających wykonaniu kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami opisanymi w pkt 1 - 4 części wstępnej wyroku.

Zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a k.k. obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie i orzecznictwie wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649). Można odróżnić trzy odmienne reguły łączenia kar: zasadę absorpcji, kiedy kara łączna jest równa najniższej spośród kar jednostkowych, zasadę kumulacji - gdy kara łączna jest równa sumie kar jednostkowych oraz pośrednią zasadę asperacji (absorpcji częściowej). Wymierzając karę łączną, trzeba mieć na uwadze, że jest ona swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym. Sąd nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw, ale musi rozważyć przedmiotowo - podmiotowy związek między przestępstwami, w zakresie których kary podlegają łączeniu. Im bardziej jest on ścisły, w tym większym stopniu powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich. Kara łączna nie jest jednak sposobem na premię dla

sprawcy większej liczby przestępstw. Ma stanowić całościową ocenę jego zachowań, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego, reakcją na popełnione czyny. Nie ma ona służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popełnienie większej liczby przestępstw uzasadnia raczej odstąpienie od absorpcji kar niż za nią przemawia. Wymierzenie kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego więcej przestępstw i do praktycznej bezkarności niektórych zachowań zabronionych. Ta zasada, jak i kumulacja kar winny być stosowane wyjątkowo, zaś priorytet ma zasada asperacji, czyli absorpcji częściowej.

Przestępstwa przypisane skazanemu A. F. wyrokami podlegającymi łączeniu godziły w dobro prawne jakim jest mienie oraz naruszały przepisy Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Jedno spośród nich stanowiło paserstwo z art. 291 § 1 k.k. w art. 12 k.k. dotyczące mienia znacznej wartości, natomiast jedno przypisane także wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie III K 121/11 popełnione zostało przez skazanego w warunkach art. 65 § 1 k.k. Nie bez znaczenia w sprawie pozostawała okoliczność udzielenia przez skazanego środków odurzających osobie małoletniej za co wymierzona względem niego została bezwzględna kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Brak podobieństwa przestępstw w tym przypadku przemawia zdaniem Sądu przeciwko absorpcji kar. Wskazuje na wielorodzajowość praktyki przestępczej A. F. w zakresie przypisanych mu przestępstw. Tym bardziej wniosek ten jest zasadny, gdy zważyć na to, że zostały one popełnione w znacznym przedziale czasu wynoszącym 4 lata. Skazany dopuścił się czynu objętego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie III K 121/11 w okresie od czerwca 2009r. do końca września 2010r., z kolei czynu przypisanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu w sprawie II K 142/14 w okresie pomiędzy 16 września 2013r. a 17 września 2013r. Działal on w różnych miejscach, na szkodę różnych pokrzywdzonych. Jest on zatem sprawcą niepoprawnym. Okoliczności te przemawiały zdecydowanie za zastosowaniem zasady kumulacji. Z drugiej strony nie sposób nie zauważyć tego, że kary jednostkowe orzekane były bliżej dolnej niż górnej granicy zagrożeń ustawowych, zaś skazany ma pozytywną opinię w środowisku lokalnym. Z tych względów niecelowe było oczywiście stosowanie pełnej kumulacji.

Wszystko powyższe przemawiało za wymierzeniem A. F. kary łącznej w wysokości pomiędzy najsurowszą z kar jednostkowych podlegających łączeniu a ich sumą, a zatem w oparciu o zasadę asperacji. Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł tę karę w wysokości 6 lat pozbawienia wolności. Kara w takim wymiarze zachowuje odpowiednie proporcje pomiędzy skrajnymi zasadami wskazanymi wyżej, w pełni odzwierciedla zawartość kryminalną czynów skazanego, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, ale także jego dotychczasową postawę, w tym obok opinii środowiskowej także fakt jego karalności w roku 2015 oraz 2016 za czyny z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 178a§ 1 k.k.

Pozostałe nie podlegające łączeniu orzeczenia zawarte w wyrokach objętych wyrokiem łącznym Sąd pozostawił do odrębnego wykonania (art. 576 § 1 k.p.k.).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od kosztów związanych z wydaniem wyroku łącznego albowiem ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.